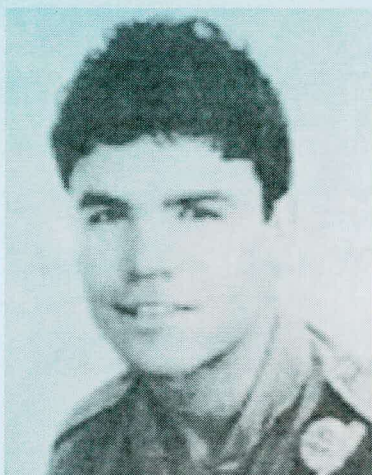

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון אליהו בן-שטרית ז"ל

בן מרים ואדר

נולד בירושלים

בתאריך כ"ט באדר תשי"ג, 16/3/1953

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1971

שרת בתקשוב

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י' בתשרי תשל"ד, 6/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 2 שורה: 2 קבר: 12

הותיר אחריו הורים, אחים ואחיות

בן 20 בנופלו

קורות חיים

אליהו, בן מרים ואדר, נולד ביום כ"ט באדר תשי"ג (16.3.1953) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי "נווה-יעקב", המשיך את לימודיו בבית-הספר "פורת יוסף", ובבית-הספר "עיר גנים" בירושלים ואחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון על-שם בויאר, במגמה הריאלית-ביולוגית. אליהו היה תלמיד חרוץ ושקדן, אהוב על מוריו ועל חבריו. הוא היה חובב שחייה והרבה לעסוק בספורט זה בזמנו הפנוי. בבית-הספר נמנה עם חברי החוג הדרמטי וזכה לדברי שבח על כשרון המשחק שלו. אליהו היה שקט וביישן מעט, צנוע ונחבא אל הכלים. חייכן היה ובעל חוש הומור דק. הוא היה חברותי, אהוב על חבריו הרבים, ישר ובעל מצפון, בן נאמן להוריו ומסור למשפחתו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אליהו גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1971, בשל חיבתו הגדולה לים ביקש להישלח לחיל-הים ולהשתלם בקורס חובלים, אך בקשתו נדחתה והוא הוצב לחטיבת "גולני". לאחר סיום הטירונות השתלם בקורס סיירים, בקורס מפעילי טלפון-רדיו, בקורס מש"קי רדיו ובקורס למדריכי קשר. בקורס זה הצטיין והוצע לו להישאר ולהדריך בו, אך הוא סירב והתנדב לשרת בסיירת "שקד". הוא היה חייל אחראי ומסור לתפקידו, ונכון לסייע תמיד לחבריו, במעשה ובדברי עידוד. על חלקו בפעילות מבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". אליהו היה בן מסור להוריו ומתחשב בהם. הוא השתדל שלא להדאיגם והרבה לכתוב הביתה, אך במכתביו הרבים לא סיפר כלל על האימונים המפרכים ועל הסיכון הכרוך בפעולות שהשתתף בהן. לאחר סיום שירותו הצבאי הסדיר התעתד ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים שירת אליהו בסיני. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973), בשעה הראשונה של המלחמה, עמד על משמרתו בבסיס בין מעבר המיתלה לבין תעלת סואץ. לפתע הותקף הבסיס מן האוויר, ואליהו נפגע ונהרג תוך מילוי תפקידו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אב, אם, אחים ואחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "נכונותו לעזור לחבריו, גם אם לא היה הדבר נוח מבחינה אישית, עשתה אותו אהוב וחביב על פקודיו ועל מפקדיו. הוא לא חלק על הפקודות שניתנו לו ואפשר היה לסמוך עליו בכל תחום".

מפקדת סיירת "שקד" הוציאה לאור חוברת לזכרם של חלליה, ובהם גם אליהו; בית-ספרו הקים לזכרו קרן מלגות לתלמידים מצטיינים.

...אנשים קלו: מאריות גברו...
שמיאל א ב

אלי בן-שטרייט

בן אדר וערים

בוגר מחזור תשל"א

נפל בחיית הדרום באלחצת יום הכפורים

חייב אני להקדים את דברי בספור קצר מספורי הימים האלה.

באותם הימים הקשים והמרים, כשהיינו המומים מהדיעות שהגיעונו על גורל בוגרינו, נכנס לחדרי קצין צעיר, אשר פניו ולבושו העידו, כי ממרחקי החזית הגיע.

הוא הציג את עצמו - אני חברו של פלוני בוגרכס.

ידענו כבר אז מה ארע לו לאותו בוגר, הטבתי לו:

אני כבר יודע.

אמר הבחור - יש לי שליחות ממנו אליך.

וספר - הייתי עמו עד רגעיו האחרונים. היינו חבורת חיילים שנקלעו למצב, אשר ידענו, כי אפסו הסכויים להחליץ ממנו. אז החלטנו, כי כל אחד ימסור על רצונו האחרון, והנותר בחיים עליו החובה למסור את דבריו האחרונים. אני הנני יחידי שנותרתי מחבורה זאת והריני בא למסור לך את דבריו.

הוא בקש: גש לבית הספר התיכון, בו סימתי את למודי והגד להט - זכרו אותי.

את צואתו של בוגר זה ואח חובתנו הקדושה לכל אלה שגדלו כאן והלכו מאתנו אנו באים לקיים היום.

ולא במצבת אבן בלבד. שכן דמויותיהן עולות וצפות לפנינו, מרחפות מעלינו ולנגד עינינו, וחוזרות שוב ושוב בזכרונות ובשיחות רעים כואבות. אין הם נפרדים מאתנו ואין אנו יכולים, ואין אנו רוצים להפרד מהם.

לא אלמונים היו. כאן בחוכנו גדלו והצמיחו כוחות. חמישי גוף, בהירי מחשבה, שוצפי חיים, וחולמי חלומות לעוויד.

ואני יודע ספורו של כל אחד מהם...

היו ביניהם, אשר נפלו בעמדות, שאין כח אדם יכול להגן עליהם ועמדו כצוקי סלע, עד חס, עד אחרון הנופלים.

...והיו כאלה, אשר יצאו למשימות ביודעם שלא ישובו מהן...

...והיו כאלה, טגוננו על חבריהם הנסוגים - המה כרעו ונעלו והבריהם לחוף מבטחים הגיעו...

אחד אחד וספורו, אחד אחד וקרבתו.

ואנו, שהיתה לנו הזכות להיות מוריהם - התוהים על דרכנו וחוזרים ותוהים - עומדים משהאים ושואלים:

היכן ואיך גדלו כוחות נפש מופלאים אלה?

במה זכינו, שמחשבותיו האחרונות של בוגר זה זרמו וחזרו למקום זה?

קברותיהם פזורים על פני ארץ כולה בצפון ובדרום - כל קבר מקדש מעט לנשמת האומה, הנלחמת על חייה ומקריבה מדי בקר וערב מנחה בלולה בדם בניה.

ולא נותר הרבה. חמונה על הקיר, מחברת מעוכה, דפי יומן פזורים וגלויה אחרונה שהדאר הביאה אחרי מותו -

...אמא - אל תדאגי - הכל יהיה בסדר...

מה נאמר ומה נגיד לפניכם, הורית יקרים, זולת מלים פשוטות אלה -

משפחה גדולה אנחנו - משפחה אחת.

לא ניתן לבניכם ללכת מאחור - ולא נשכחם...

שכן יודעים אנו, כי גם בחטאותינו קרה הדבר.

על חטא שחטאנו בקלות ראש

ועל חטא שחטאנו בנטיית גרון

ועל חטא שחטאנו בצרות עין

ועל חטא שחטאנו בשנאת חינוך...

לא יחכן - לא יחכן שקרבנט יהיה קרבן שוא.

יעזירו עלינו מגדול קרבנס, כחם לבס, מזהר חלומותיהם.

נחזור ונעלה אותם; ויהיו כעמודי אש ההולך לפנינו - לאורנו בהגן.

ואליכם הצעירים היוטבים מה עמנו - סוף דברי.

ראו את הטלע הזה שהצבנו לזכרם. כשהבאנו אותו לכאן היה חסרף וקרח.

והנה - נאחזו בו פרחי שדה, הכו בו שרשיהם והעלו את אביהם.

גדול כחט של החיים מכוחו של סלע

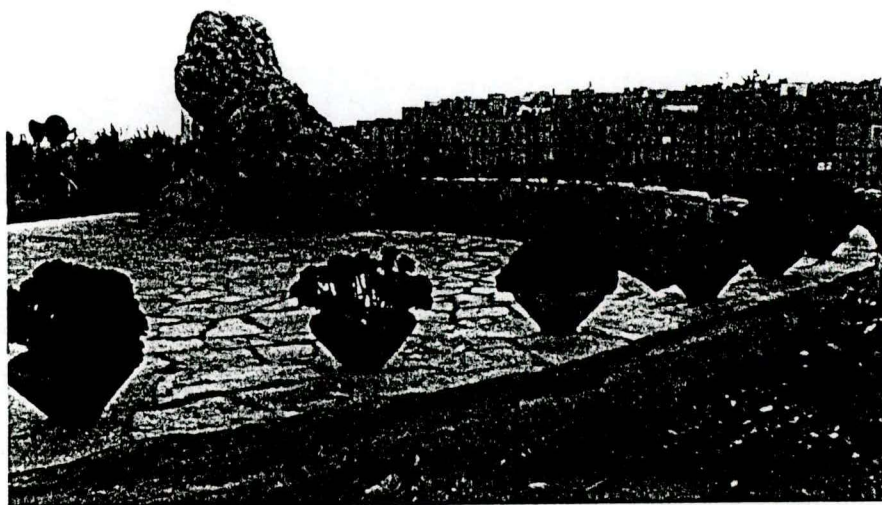
האחזו גם אחס באדמה קשה זאת, והכו בה שרשיכט עמוק עמוק - ואין רוח

שתעקרכם ממנה.

ובשלומה יהיה לכם שלום

כן יהי רצון...

(דבריו של יצחק מיזלר באזכרה לכוגרי המוסד - א' אייר תשל"ד)

אות מלחמת יום הכיפורים

גיתן לסמ"ר בן שטרית אלי'הו ז"ל
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

ותזכירי חייל למלחמה תכריע קמי תחתני (שמואל ב, כב, מ')

צבא הגנה לישראל
המטה הכללי

3:32
מסמך מס' 3
15 ינואר 1974

הורים יקרים,

בכבוד 1579 וולגה סוזן בן שטרייט אליהו
ליכרו עדינה נפת הוועדאית יום הכיפורים שלח שטרייט
בזמנה וכוונתן קשר היחידתה.

אולי נפת ופתיחת וטליס אשר היקט את
הצחא אשר בו נסע ואחיו עזר, ה' 6 לאוקטובר,
היום דיכאשון עזאחמה.

אלי הוכר בפזאגה בודם שקט וביטן אדט
ואולי היקט הוועדאית אותו חזא אשר הבאט אלוחו בן
חברו. לנינותו עזר שחברו, עזר אט אין הודבר
נח וברחיה אישית, עשתה אותו עזרה וחבריה אט
החברים והחברות.

אולי אט חלק אט פקודה פתחת אט לניית
היה אטאוק אטו בן תחום שחזא.

בכרם אלה את ווחים וסא עזר אותם
ואתות איהם אולי ידע את הסכנה הצחילה אט בקצה
התנהבותו ליחידה ובקצה היציאה עקרה, אולאט הוא
אט הסס ובחר להיות בין הטלבים שחזאחיים אותו
הכרם בהיותו ונחיצות התנהבותו.

היגע אטרה אטאחין פאנן אולי איננו אטא,
חברו עיחידה, נעמה באטו עזרנו בננו שקט, הישן
אט, אחייק, אעזר, ידא עכור ואתפאט את ווכשיי

צבא הגנה לישראל

המטה הכללי

3122 3.3.

היקשר עזיניהם. אכן ההשגות הקר יודע שאלי אינן
אלה.

בזמנו הוצעו בניהם לאותה שושנת אנוחי ישראל אשר
ניתן היום אומן המעק קימון ואילו אינן אינן רופר יודע,
אנחנו נקשר טוב.

ואכן הורים אין ניהוים, אינן חזקו יכולים רק להקטין
לכח שנתנה את כל שהיכולתנו כדי להיות באוויר לשאת
את זיכרו בינן ולחיות וחישינו דרכו.

יהי פניו ברוב!

שלום

מפקד, סא"ל

מפקד, חי"ד.

סמל ראשון בן-שטרית אליהו

נולד ב-16.3.53 בירושלים

נפל ב-6.10.73 בסיני.

נראה שדמותו של הירושלמי השקט; הנחבא אל הכלים שהיכרנו ביחידה לא הייתה במלואה דמותו האמיתית. יתכן שבשל העובדה שכל חייו עברו עליו בירושלים בקרב חברה קבועה וידועה. סם, מכל מקום, חי וגדל, למד יסודי וסלים את לימודיו התיכוניים בבית ספר תיכון עיוני. אף שהיה מוכשר ותלמיד טוב נותר צנוע ואפילו ביישן. ברט, אורחיו אלו כיסו על חוש הומור חריף שניגלה לעיתים בפרצי צחוק ועל חיבה שהגה לספורט ובפרט כוור-סל. וחבריו שהיכירוהו מזה שנים למדו את טיבו שתחת למסוה, הוקירוהו והירכו לבוא אליו לביתו אשר הפך מרכז חברתי לשיחה ומשחק. במקום כבוד בין אהבתו לבית לוחית הספורט שכן היט, ומדי כואו לחופשה נסע לרחוץ במימיו. במרוצת הזמן ומתוך חיבה זו נתגבשה החלטה שלא בשלה לשלב כיצוע, להתגייס לחיל הים כגמר שירותו הסדיר ולעבור קורס חובליט. את תחילת שירותו הסדיר עשה בגולני ובמסגרת זו עבר קורס קשר. בתפקידו זה הגיע ליחידה והצטרף לאימון הלוחם בו סיים הכשרתו כלוחם מן השורה. ככלל החיילים, השתלב אזי במסגרת הפלוגות המבצעיות. יומה הראשון של המלחמה, ושעתה הראשונה מצאו את פלוגתו נתונה להפצה אורית, כה נפגע אלי ובה מצא את מותו.

*

אלי הגיע לפלוגה מגולני. עת שהגיע אלינו - לתקופת אימון הלוחם כבר היה מאחוריו קורס קשר - תפקיד בו שימש גם בפלוגות המבצעיות מאוחר יותר. היכרתי אותו, או ליתר דיוק - קטרינו נמשכו רק במרוצת אימון לוחם כיון שלאחר סיום ההכשרה נפרדנו איש איש לפלוגה מבצעית אחרת. משך אימון הלוחם, בתחילתו, השתייכו שנינו למסגרת שכונתה זרך לצון "הכומות היוזקות". היה זה כח מיוחד שהורכב מאנשי כל המחלקות אשר מסיבה זו או אחרת פיגרו ברמתם מן המנוצעים הפלוגתי אם בנושאים עיוניים ואם בנושאי חיילות לשמה. אנשי כח זה תורגלו בנושאים החלשים אצל כל אחד מהם קונקרטי עד הגיעם לרמה הנדרשת. רושם שליווה את אלי לכל אורך התקופה היה - היותו שקט ואף מסוגר; בעל נימוסים מעודנים. עם הזמן עמדנו גם על תכונות נוספות שאפיינו אותו: לב זהב וציתנות עקבית כמעט באופן מוחלט. כחיל היה ברמה סבירה ואילו כושרו הגופני היה מפתיע ביחס לבחור במימדי גוף

קטנים כשלו. גם עת שעלה בידו לבצע דברים שלא עלו ביד אחרים - לא נשמעה מפיו מילת יוהרה כלשהיא בכלל היה צנוע מאד.

אי אפשר לומר שאלי ראה בשרות אידאל נשגב או את פסגת ההנאות והטיפוק שלו. הוא לא נתכוון אלא לשרת את שלוש שנותיו ככל צעיר בן גילו ולשוב אל ביתו, אל חיו ואל עיסוקיו הפרטיים. עם זאת - שאף לבצע מלאכתו כשורה והעובדה ששרת ביחידה אומרת את דברה.

היו לו לאלי מספיק עקרונות מהם סטה לעיתים נדירות בלבד. באט נראה לו שמעשה מסוים אינו בסדר; אזי שום דבר לא היה מונע ממנו לעשות את שהוא חושב כנכון. זכורים לי מספר ארועים שהוא נטל בהם חלק כדמות מרכזית והעיקריים שבהם קשורים בניוטי הכומתות הירוקות. להווייתו אירע אז שהייתי מפקד חולית ניווט במספר מסעות ניווט. חוסר הנסיון שחפף דעות נוגדות גרר בעקבותיו מריבות וויכוחים נוקבים באשר לאופן ניהול הניווט ובחירת הצירים. בעת ויכוח כזה היה אלי מאד בטוח בעצמו ומאחר ודעתו לא נתקבלה עזב בפשטות את החוליה והלך בציר שנראה לו כנכון. ומקרה הפוך: בניווט המסכם היינו רצוצים כדבעי והחלטנו לוותר על חלק מן הנקודות אליהן היינו אמורים להגיע. אלי היה אחראי חוליה באותו ניווט ובתחקיר כמעט ונוקשנו בלשוננו; אבל אלי שמוי על קור רוח ובהשקט ושלווה הוציא אותנו מן המיצר.

לסיכום - חבר טוב, בחור זהב ואני מיצר על שלא היטבתי להכירו ועל שכעת - טוב לא אוכל להכירו. יהי זיכרו ברוך !

אילן לוי

חברים מספרים / עליהם, אהיון. ז'ק.

לכברו של חברינו, אשר נפל ביום הראשון למלחמה יום-הכנענים,
בקרבות הבלימה להילחם המולח.

יוצרים לנו להקל זכרונם ומלחמתם למנוח של חברינו
הקרובים לנו.

באשר נקטנו להשגות, זה היה בדיוקם העליון. היתה
אליהם הנהגה ב"ח" החברה והסדרה, הנהגה כללית המיוחדת
וכללנו להקלם כל מקום וקצת על כל המכלול,
אשר עמדו בדרכו.

עז מיהו נאמנו עזרת שנים היה מארגי העזרה
המיוחדת שלנו.

למחרת התקפה היפה שקטנו יחדיו בדיוקם העליון,
נפרדו דרכנו. אליהם פנה להמשך את עמלונם בדיוקם העליון
ע"י "היו"א" בישראל.

למחרת שפרדו דרכנו העליון, המלכנו להיפגש
עמנו לעינים קרובים ובידנו יחדיו בכל עת. אם בשמחה ואם
באיומים ספיקות, אשר בהם נהגו מאז מירצו.
הגיעה התקפה שבידנו לבצע. שיהיה כל אחד פנה לבדו.
אך קיצוץ את חלקו בלנו הידנו וביקש להיפגש את
מלנו יבואו התקפה שיהיה בו.

למחרת חלפנוהו הקצרה, מיצנו את הזמן הקצר שהיה
לפנינו להיה יחדיו. לבדנו על הצד השני הייתה.
פגישתנו האחרונה עם אליהם היתה בחג האש-השנה.
בידנו יחדיו, הקצרה את החג בשמחה ומקווה. ונפרדנו לשלום.
למחרת יום הכיבוש החדשה ביצנו כללית.
שנה לא נראה את זה מתי, לא נראה יחדיו.

לך, דמיון יחלף תיקון בלדנו למחיה.

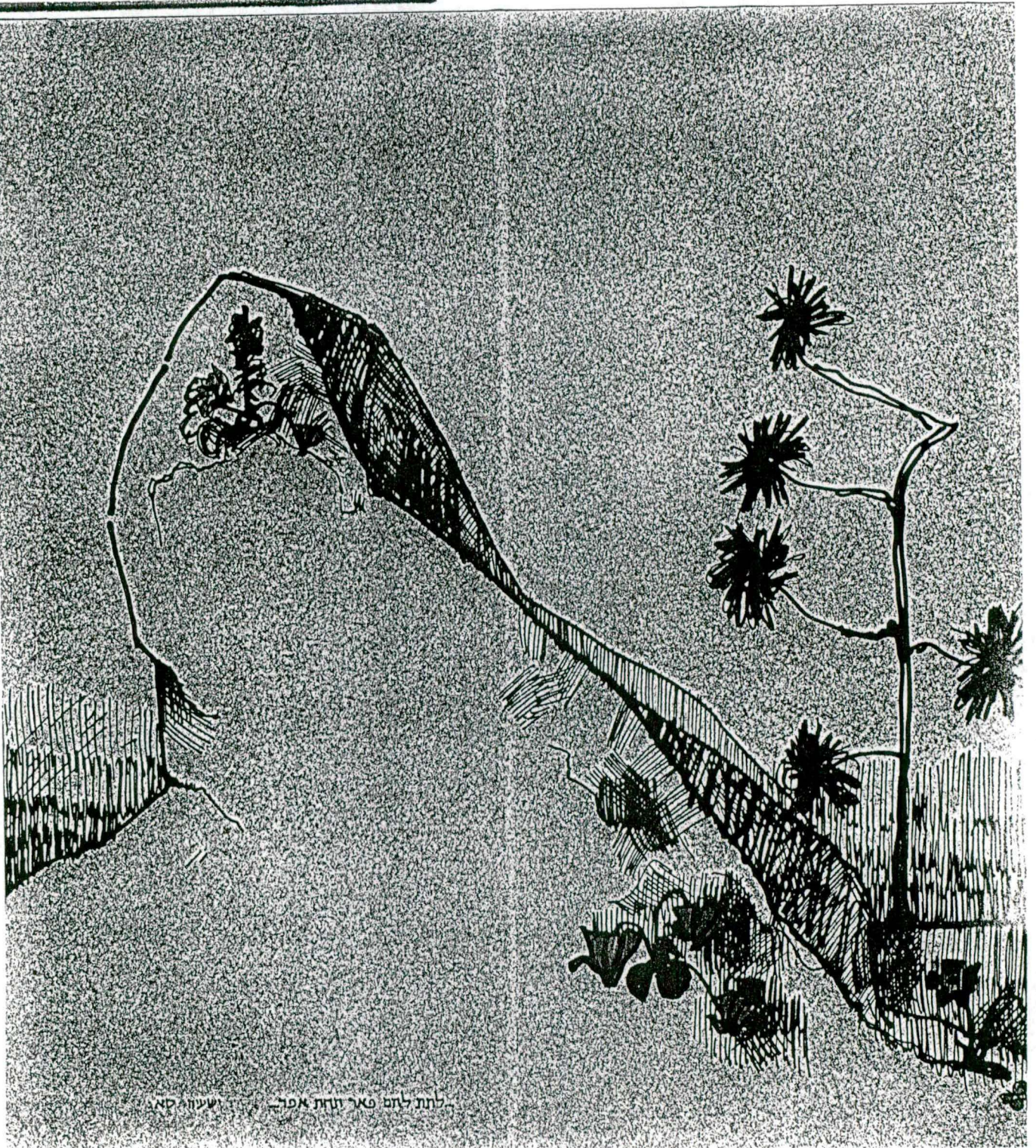
אליהו

כעליה הקיר של אליהו
חדרי במרום הגג. ולעתים
אני הוגה בו, בישיש הפלאי,
המתנה מתים.

ויתמודד עד שבע על הילד,
קול תפלה קורע והולך,
וישב אל האם המקוננת:
"ראי, מי בגוף".

מתי שלי! הוא לא יבוא כקדם,
לא ישתרע עליכם ופיו — יקוד,
קרים אתם, וקול וקשב אין,
ולא תקומו עוד.

כ"ט טבת, תרס"ח רח"ל

אליהו בו שטריח

אלי נולד ביום כ"ט תשי"ג (16.3.53) בירושלים. את שנות ילדותו הראשונות בילה בשכונת קטמון הישנה ובהמשך עבר עם בני - משפחתו להתגורר בקרית - מנחם. את לימודיו היסודיים עשה בבית - הספר הממלכתי "עיר גנים". בנוסף להיותו תלמיד טוב התלבט אלי בכשרונו לציור. הוא השתתף בקישוט קיר רחב-מימדים בבית הספר - שנבחר מאוחר יותר כנושא לתכנית של הטכניקה הלמודית: "ספורו של קיר".

לאחר מכו למד בבית הספר התיכון ע"ש מ. בויאר. כאן היה אלי תלמיד חרוץ ושקדן אהוד על חבריו ומוריו. בהיותו חובב שחיה, הרבה לעסוק בספורט זה כדאימת שהיה לו פנאי. בבית - הספר נמנה עם חברי החוג הדרמטי וזכה לדברי שבח על כשרונו המשחק שלו. אלי היה שקט ביישן וצנוע. עם זאת ניחן בחוש הומור דק שמצא את בטויו בשיחות חברה בבית-הספר ובבית הוריו. אלי היה בו נאמו ומתחשב בהוריו ובני משפחתו - בצורה הראויה לציוו מיוחד. בחופשות הקיץ נהג לעבוד בעבודות קטיפ במושב הסמוך לשכונת מגוריו, או בעבודות נקיון של דירות שזה עתה הושלמו-לקראת אכלוסן. את הכסף שקיבל נהג להפקיד בידי הוריו אם לסייע בקניית ספרי למוד או כעתודה לדמי כיס לכשיצטרך.

אליהו התגייס לצה"ל במחצית אוגוסט 1971. בשל חיבתו היתרה לים בקש להצטרף לקורס-חובלים של חיל-הים אך הדבר לא נסתייע. לפיכך הוצב לשרת ב"חטיבת גולני" שם סיים טירונות ונשלח לקורס מש"קי-רדיו והדרכת קשר. בקורס זה הצטיין ואף הוצע לו להשאר כמדריך, אולם הוא סירב והתנדב להמשיך את שרותו כקשר ב"סיירת שקד".

מתור מעקב אחר רשומיו וסכומיו במסגרת הקורס למדריכי-קשר נמצאה בקורתו על "מערר-שעור" שניתן על ידי חניך אחר בקורס. וכך הוא מעיר:

"הופעת המדריך מרושלת

הליכתו צבאית ונוקשה

התנהגותו אינה טבעית

הוא מצביע על השקף במטול השקפים ובו בזמן מסתיר את הנראה על הקיר.

משתמש בצבעים לא נוחים לראיה על הלוח (כחול).

מתיחס בבטול לשאלות החניכים".

בקרת זו יש בה כדי למדינו מעט על גישתו הרצינית והבוגרת לנושא ההדרכה כמו גם על המשר שירותו הצבאי ביחידה המובחרת "סיירת שקד" חבירו לסיירת כתב עליו בחוברת שהוצאה ע"י היחידה לזכר חלליה: "רושם שליווני לגבי אלי לאורך כל התקופה שהכרתיו - היותו שקט מסוגר ובעל נמוסים מעודנים. עם הזמן עמדנו על תכונות נוספות שאפיינו אותו: לב זהב. צייתנות עקבית כמעט באופן מוחלט. כחיל היה ברמה סבירה ואילו כושרו הגופני היה מפתיע ביחס לבחור במימדי גוף קטנים כשלו. גם כשענה בידו לבצע דברים שלא עלו בידי אחרים לא נשמעה מפיו מילת יוהרה כל שהיא. בכלל היה צנוע מאד".

במהלך שירותו הצבאי-במקום לבלות בחופשות סופי שבוע נהג לעבוד ב"מאפית אנג'ל" במשמרות הלילה על מנת שלא להכביד "בהוצאותיו" על הוריו. כשפרצה מלחמת יום כפור שירת אלי בבסיס שנמצא בין "מעבר - המתלה" ותעלת סואץ. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.73) בשעה הראשונה למלחמה עמד על משמרתו כשלפתע הותקף בסיסו מן האויר. בהיותו על נגמ"ש מנסה להשיב אש לעבר המטוסים התוקפים, נפגע ונהרג.

הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל. במכתב תנחומים שנשלח לבני משפחתו כתב מפקד יחידתו: נכונותו לעזור לחבריו גם אם לא היה הדבר נוח מבחינה אישית, עשתה אותו אהוב וחביב על פקודיו ומפקדיו. הוא לא חלק על פקודות וניתן היה לסמוך עליו בכל תחום".